A whimsical illustration of a witch with red curly hair, wearing a black pointed hat, a green long-sleeved top, a red skirt, and green boots. She is sitting on a thick brown tree branch. To her right, a wooden ladder is attached to the tree. Several large, round apples with horizontal stripes in shades of green, yellow, and red hang from the branches. The background is a light blue sky with soft green foliage. In the bottom left corner, a small green creature with large eyes is peeking out from behind a branch. At the bottom of the cover, two children, a girl in an orange patterned dress and a boy in a blue shirt, are looking up at the witch. They are surrounded by a branch with green leaves and clusters of blackberries.

Sabine
Städingová

Petronela Jablčková

Tajomstvo jablkového koláča

stonožka

Sabine Städingová

Petronela Jablčková I

Tajomstvo jablkového koláča

Sabine Städingová

Petronela Jablčková I

Tajomstvo jablkového koláča

Ilustrovala SaBine Büchnerová

stonožka

Sabine Städing

Petronella Apfelmus: Verhext und festgeklebt

© 2014 Bastei Lübbe AG, Germany

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

Translation © 2018 by Eva Budjačová

Slovak edition © 2018 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu Petronella Apfelmus: Verhext und festgeklebt (Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG, Köln 2014) preložila Eva Budjačová.

Redigovala Jana Martinková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava v roku 2018 ako svoju 1 491. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán 3H creative studio, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6951-4

Jablčkový domček a Jhorkáč

Petronela Jablčková neverila vlastným očiam. Energickým pohybom odtiahla od ľavého oka zlatý pirátsky ďalekohľad a cípom rukáva pošúchala šošovku.

„To hádam ani nie je možné,“ zamrmlala, no ďalekohľad si ešte raz priložila k oku a pozrela sa cezeň.

„Naozaj!“ Po jej záhrade a okolo starého mlyna sa skutočne zakrádalo päť postáv. To v tomto počasí nemajú nič lepšieho na práci?

Po krajine sa preháňala prvá jesenná búrka, lomcovala dverami a oknami, čuchrala stromom lístie a strhávala z nich prvé zrelé jablčka.

Petronela sa zaťato snažila udržať ďalekohľad pevne v rukách, aby cezeň dobre videla, čo pri tom vetrisku vôbec nebolo jednoduché. A je to ešte oveľa ťažšie, keď niekto sedí v jablku, ktoré sa ustavične hojdá. Netrpezlivo luskla prstami a hojdanie okamžite ustalo. Petronela Jablčková bola totiž čarodejníca.

Nie však obyčajná čarodejníca, s akou sa človek stretne v každej rozprávke alebo v strašidelnom dome v lunaparku. Kdeže, Petronela Jablčková bola

stromová čarodejnica. Presnejšie povedané, jabloňová čarodejnica. A ako správna jabloňová čarodejnica nežila kdesi v polorozpadnutej nachýlenej chatrči alebo v nahryznutom medovníkovom domčeku, ale – ako sa na čarodejnicu-odborníčku sluší a patrí – v jablku. Jej jabĺčkový dom visel vysoko na nádhernej jabloni uprostred neudržiavanej záhrady, ktorá patrila k starému mlynu.

Keď Petronela odplašila posledného mlynára, mlyn doslúžil a dom, v ktorom mlynár dovtedy žil, zívaj prázdnotou. Petronela sa už o záhradu nemusela s nikým deliť.

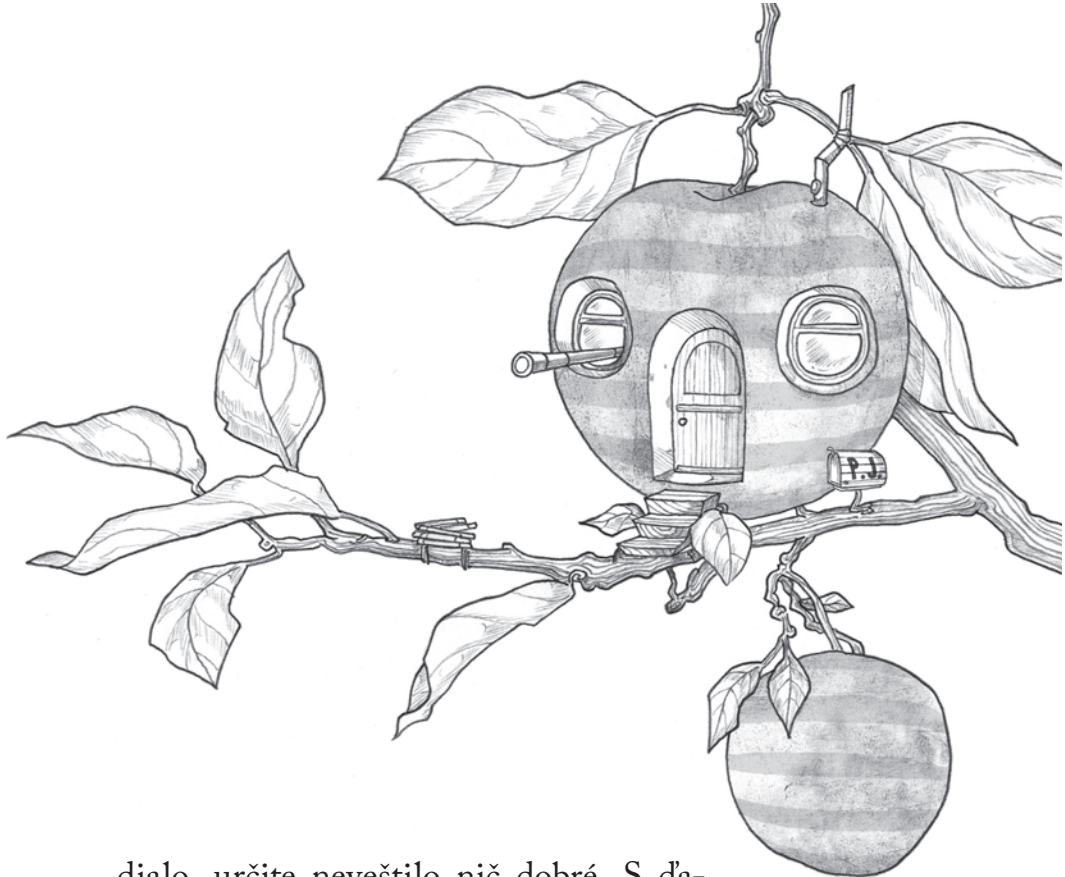
Teraz sa tu však zrazu objavilo tých päť ľudí. Traja veľkí a dvaja malí.

„Lucius!“ zavolala nervózne. „Lucius, kde toľko trčíš? Dočerta, keď ťa treba, tak tu nikdy nie si!“

„No, no, no, hádam len nehorí!“ Do Petronelinej izby pomaly vliezol veľký chrobák, roháč.

„Nie, nehorí,“ odvetila Petronela netrpezlivo. „Ale pred mlynom stoja ľudia.“

Lucius sa ťarbavo pretisol popri jabĺčkovej čarodejnici a vykukol z okna. „Prečo nejdeš k inému oknu?“ zafrflala Petronela, no potom sa radšej posunula vedľa. Nemala času hádať sa s Luciom, lebo to, čo sa vonku

dialo, určite nevestilo nič dobré. S ďalekohľadom na oku napínala zrak, ako len vedela.

„Toho muža v tmavom obleku som už raz videla,“ povedala. „Keď sa Gabriel Žarnovský rozhodol odísť, práve jemu odovzdal kľúč od domu.“

Muž v obleku rozhodil ruky, otvoril vchodové dvere a pozval všetkých do domu.

„Tým dvom malým človečikom je zima,“ komentovala situáciu Petronela.

„To sú deti.“

„Čo?“ Petronela sa netrpezlivo pozrela na Lucia.

„Tí dvaja malí ľudkovia, to sú deti,“ vysvetľoval Lucius.

„No a? Aj tak je im zima,“ odvrkla Petronela.

Obidve deti mali plecia zdvihnuté až k ušiam a v studenom vetre sa chveli ako osika. Žena, ktorá bola v skupine, aj napriek tomu zavrtela hlavou. Nechcela vojsť dnu.

„Veľmi rozumná pani,“ mrmlala ďalej Petronela. Druhý muž ju však jednoducho chytil za rukáv, vtiahol do chodby a deti cupitali za ňou.

„Zdá sa, že je to rodina,“ vyjadril svoj názor na príšlecov Lucius.

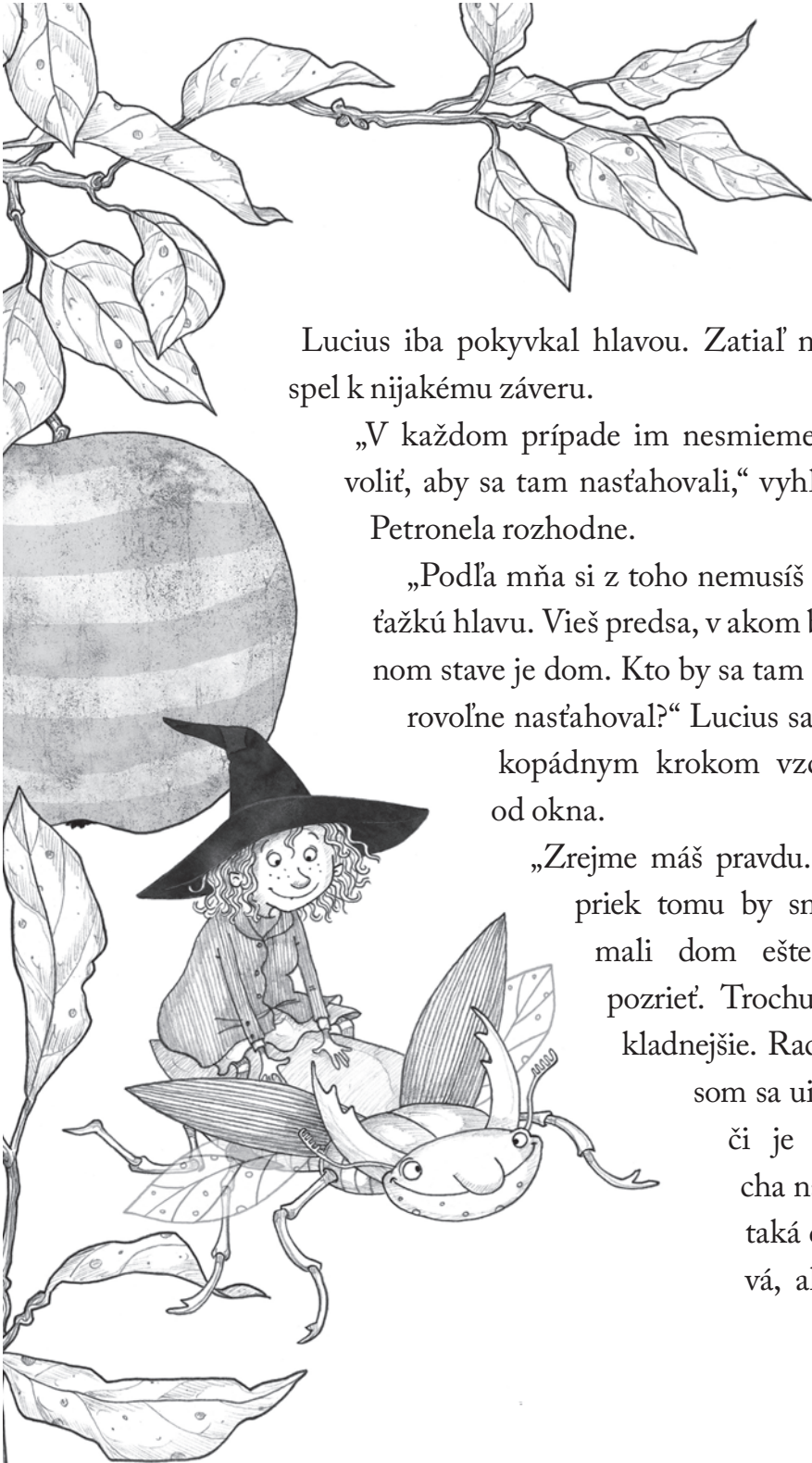
„Je mi to fuk,“ odvrkla Petronela a nespúšťala z domu oči.

O dve minúty sa vchodové dvere rozleteli a vybehla z nich žena. Jej manžel a obe deti sa náhlili za ňou. Celkom posledný vyšiel z domu pri mlyne muž v tmavom obleku. Dôkladne pozamykal a pobral sa za rodinou.

Petronela zvrátila čelo a odložila ďalekohľad. Pomaly si začala robiť skutočné starosti. Ešte mala v čerstvej pamäti, aké ťažké bolo vyhnať z mlyna Gabriela Žarnovského.

„Čo si o tom myslíš?“ spýtala sa.

Lucius iba pokyvkal hlavou. Zatiaľ nedospel k nijakému záveru.

„V každom prípade im nesmieme dovoliť, aby sa tam nasťahovali,“ vyhlásila Petronela rozhodne.

„Podľa mňa si z toho nemusíš robiť ťažkú hlavu. Vieš predsa, v akom biednom stave je dom. Kto by sa tam dobrovoľne nasťahoval?“ Lucius sa ťažkopádnym krokom vzdialil od okna.

„Zrejme máš pravdu. Napriek tomu by sme si mali dom ešte raz pozrieť. Trochu dôkladnejšie. Rada by som sa uistila, či je strecha naozaj taká deravá, akú si

ju pamätám. Mám chuť ju už aj skontrolovať. Poď, preletíme aspoň raz okolo mlyna.“ Petronela sa rázne postavila.

Ani nepočkala, čo jej Lucius odpovie, obliekla si zelenú pelerínu, na uši si natiahla čierny čarodejnický klobúk a vyšla z domu. Šikovne zoskočila na hrubý konár pred dvermi, kde netrpezlivo čakala na Lucia, ktorému sa pri nevlúdnom počasí nechcelo z domu vystrčiť ani len tykadlo. „No tak, Lucius! Poď už! Alebo chceš, aby ma zo stromu sfúkol najbližší závan vetra?“ Chrobák zabzučal, vyšiel zo dverí a capol na konár, na ktorom už naňho čakala Petronela. Vysadla mu na chrbát a radostne zvolala: „Leť, môj milý!“

Lucius vylúdil preňho príznačný hlboký bzučivý zvuk a po krátkom rozlete sa vrhol do hĺbky. Takýto manéver nebol bez rizík a Petronela musela dávať veľký pozor, aby mu neskĺzla z chrbta. Potom Lucius zasa trochu spomalil, vystrelil takmer kolmo do výšky, jedenkrát obletel celú korunu stromu a zamieril k mlynu.

Žiaľ, strecha domu bola v lepšom stave, než na aký sa Petronela pamätala. Sem-tam síce chýbala nejaká škridla, čo však automaticky neznamenal, že do domu zateká. O to sa bude musieť postarať, ak

by sa návštevníci náhodou predsa len rozhodli, že sa do starého domu nastahujú.

Petronela by sa nemohla nečinne prizerat', ako sa v mlyne rozťahujú ľudia. Ľudia ako Gabriel Žarnovský a jeho manželka. Ľudia, ktorí chceli vyrúbať staré jablone, lebo im zavadzali vo výhľade do údolia. Ľudia, ktorí pestovali ruže, ktoré nevoňali, a trávnik pristrihovali manikúrovými nožičkami. Ľudia, ktorí v záhrade porozstrekovali toľko jedu na hmyz, že v nej neprežil ani ten najmenší chrobáčik. Jednoducho, ľudia, ktorí svoje záhrady síce premenili na krásu, ale chýbala im duša.

Petronela bola ešte stále nazlostená a pohrúžená do seba, keď Lucius poslednýkrát preletel ponad strechu starého mlyna. „Videla si toho dost?“ spýtal sa pre istotu.

„Áno!“ zavolala Petronela. „A je to horšie, než som si myslela. Strecha tesní. Obávam sa, že musím o pomoc požiadať Uhorkáča a jeho chlapov. Odvezieš ma k nemu?“ Lucius prikývol a zamieril k jabloni, čo rástla v najzadnejšom kúte záhrady.

Uhorkáč bol najstarší z jablkových škriatkov. Žil, ako sa dalo predpokladať, pod koreňmi rozložitej jab-

lone a staral sa, rovnako ako ostatní škriatkovia, o blaho stromov. Nikto iný si nevšimol náznaky plesne na stromoch či chrastovitosti jabĺk v takom ranom štádiu ako práve jabloňový škriatok. Lebo títo škriatkovia sa o ovocné stromy starali a opatrovali ich. Jabloň, pri koreňoch ktorej sa usadil jabloňový škriatok, sa tešila dlhému životu a pevnému zdraviu.

Lucius už medzitým pristál pri strome a čistil si majestátnu tykadlá. Petronela mu ťažkopádne skĺzla z chrbta a zaklopala na dvercia ukryté za veľkým kore-

ňom stromu. Počkala, kým dvere neotvoril malý hnedý škriatok, čo vyzeral celkom ako akási palička, ibaže s rukami a nohami.

„Dobry večer, Uhorkáč,“ pozdravila drobného mužíčka Petronela. „Dúfam, že som ťa nevyrušila pri nejakej dôležitej práci.“

„Ale kdeže,“ odvetil Uhorkáč priateľsky. „Som rád, že si ma prišla pozrieť, keď je vonku také psie počasie. Je to ten správny čas na zopár hrôzostrašných príbehov.“ Uhorkáč miloval hrôzostrašné príbehy, ale iba ak sa po ich vypočutí nemusel vybrať späť domov a za návštevníkom mohol pevne pozamykať dvere. „Máš nejaký nový, naozaj hrôzostrašný príbeh?“

„Jasnačka, mám úplne nový hrôzostrašný príbeh,“ pritakala Petronela. „A z toho dnešného ti veru budú po tele behať väčšie zimomriavky, než pri ktoromkoľvek z tých, čo som ti kedy rozpovedala.“

Uhorkáč sa pohodlne uvelebil vo fotelke.

„Rozprávaj,“ vyzval návštevníčku, plný očakávania.

„Dnes boli v mlyne ľudia!“ vyhrkla Petronela s vážnou tvárou a nič viac nepovedala.

„A?“ vyzvedal Uhorkáč. „Zhltol niektorého z nich duch mlyna?“

„Prosím ťa!“ frkla Petronela. „Prišli si pozrieť dom.“

„A čo ďalej?“ ťahal z nej Uhorkáč netrpezlivo ďalšie informácie.

„Nič,“ priznala Petronela a skĺzla do fotelky vedľa pána domáceho. „Po dvoch minútach z mlyna vybehli, akoby mali čerta v päťach.“

„To je všetko?“ Uhorkáčov hlas prezrádzal, aký je sklamaný.

„Áno, dopekla, to je všetko!“ podráždene odvetila Petronela. „Nechápeš, čo to znamená?“

Uhorkáč pokrútil hlavou.

„Gabriel Žarnovský chce dom prenajať. Skôr či neskôr sa doň znova nasťahujú ľudia.“ Petronela si vzdychla. „Nesmiem to dopustiť. Ty a tvoji muži mi musíte pomôcť odohnať ich. Vy v dome najlepšie poznáte každý trám. Viete, ako to zaonačiť, aby čo najrýchlejšie spráchniveli, aj čo treba, aby sa čo najskôr scvrkli rámy okien a dverí. Jednoducho viete, ako na to, aby dom v krátkom čase ochorel.“

Uhorkáč sa poškrabkal na hlave. „Máš pravdu, vieme to. Ale nerobíme to. Nemáme to v povahe. Našou úlohou je drevo uzdravovať, a nie ho čo najrýchlejšie zničiť. Napriek tomu ti dávam slovo, že s nami môžeš rátať, keby bolo treba.“ Aj Uhorkáč mal totiž ešte v živej pamäti posledného mlynára. „O tvojej žiadosti poviem

Mrkváčovi, Šparglíkovi aj ostatným. Ale možno to nebude také zlé, ako si myslíš. Strach má veľké oči,“ pokračoval Uhorkáč.

„Bodaj by si mal pravdu,“ zodvihla sa Petronela s povzdychom z fotelky.

„Čože?!“ Zvolal Uhorkáč prekvapene. „Ty už chceš

odísť? To hádam nemyslíš vážne! Ani jeden kratulinký strašidelný príbeh?“

Petronela si vzdychla a znova sa posadila.

„Tak teda dobre,“ privolila. „Ale naozaj iba celkom kratučký.“ Uhorkáč prikývol.

„Nie som si istá, či ho už náhodou nepoznáš...“ pokračovala Petronela a stíšila hlas. „Je o tomto... V tmavom, pretmavom lese – stál tmavý, pretmavý dom. V tom tmavom, pretmavom dome – bola tmavá, pretmavá miestnosť. V tej tmavej, pretmavej miestnosti – stál tmavý, pretmavý stôl. Na tom tmavom, pretmavom stole – ležala tmavá, pretmavá kniha. No a v tej tmavej, pretmavej knihe – bolo tmavými, pretmavými písmenami napísané: NEZĽAKNI SA!!!“ Posledné slová Petronela hlasno skríkla a pritom udrela dlaňou do stola. Uhorkáč, ktorý jej dovtedy visel na perách, od ľaku takmer vyskočil zo stoličky.

„Ach, nie, Petronela!“ zvolal a zalapal po dychu. „Čo ma chceš zabiť? Takmer som dostal infarkt.“

Petronela sa spokojne zacerila. „Už si sa nasýtil hrôzostrašných príbehov?“

„Nadnes stačí,“ priznal Uhorkáč mrzuto. „Hoci... Tento príbeh hneď vyrozprávam svojim chlapom. Som zvedavý, či sa aj oni zľaknú tak ako ja.“

Na tvári sa mu mihol lišiacky úsmev.

Petronela vstala a pobrala sa k dverám. Uhorkáč ju vyprevadil.

„Podľa mňa robíš z komára somára,“ upozornil ju dobromyseľne prv, než sa rozlúčili. „Veď tí ľudia utiekli. Je veľmi málo pravdepodobné, že sa vrátia, aby sa do mlyna nastahovali.“

V tom sa však Uhorkáč poriadne mýlil.

Netopierie odpočívacie ucho

O pár dní, keď ustala búrka, ktorá z jabloní poráňala veľa jablák, zišla Petronela do záhrady. Zliezla po vlastnoručne zhotovenom čarovnom povrazovom rebríku. Iba vďaka nemu čarodejnica pri zostupe na každom šteblíku o čosi podrástla a dole už stála v dosť bežnej veľkosti.

Zhlboka vdýchla vzduch presiaknutý vôňou vlhkej trávy a čerstvého ovocia. Milovala záhradu, ktorú vybojovala od mlynára. Okrem jablkových škriatkov nikto netušil, aký poklad záhrada ukrýva. Za jej plotom totiž ešte stále dozrievali staré odrody jablák ako kuku, ontario či spartan.

V malom obytnom prívесе, čo stál ukrytý za vysokým ostružinovým kriačím, mala Petronela uložené záhradné náčinie. Dlhý stôl na vratkých nohách a rovnako labilná stolička jej pri práci v záhrade slúžili ako pracovné pomôcky.

V ten deň mala v pláne pozhrabávať popadané ovocie, ktoré poráňal silný vietor. Práve keď sa Petronela pustila do práce, začula akýsi zvuk. Okamžite sa zvrtila.